

Andakt från Venezuela

Många i Finland tänker att det att tro på Gud är en så privat sak, att man inte gärna talar om den för andra. Vår tro är som korsets vertikala bjälke, i dess kärna ligger orden "jag lilla människa på jorden och den store Gud i himmelen". Man känner sig generad, också en aning rädd – betraktas jag som helt dum, om jag erkänner att jag är troende? Det skulle vara lättare att tro, om någon annan också skulle ha samma åsikt. Man skulle också förstå Bibeln bättre, om man skulle läsa den tillsammans med andra.

Ute i världen liknar de kristnas uppfattning om tron mera korset tvärbjälke. Man tänker att tron måste vara synlig för andra, också för dem som inte tror. Bäst syns den när den kan förvandlas från ord till praktiska gärningar. Tron är också hela familjens gemensamma sak och den syns i dagliga val: *"Om vi en gång är medlemmar i kyrkan, så är det ju klart deltar vi i verksamheten och bär ansvar för kyrkans arbete!"* Tidig väckning, lång resa och dålig väg är inte hinder för vårt gudstjänstdeltagande.

Också i Bibeln är båda sätten att tro med. Kung David, sin tids superkändis, funderade mycket på den personliga relationen mellan människan och Gud (t ex Ps 139). Den uppskattade krigshövdingen Josua (Jos 24:15) i sin tur sade offentligt: *"Jag och min släkt vill tjäna Herren."* I Nya testamentet berättas det hur hela familjer började tro på Jesus – t ex den judiska synagogföreståndaren Crispus med sin familj (Apg 18:8). Ändå behövde den sjuka pojken far hjälp från Jesus just för sin egen personliga otro (Mark 9:11-24).

Tror jag alltså, för att jag själv har valt att tro? Eller för att någon hade trott redan före mig och därigenom gett mig utrymme till att tro? Det berömda ubuntu-talesättet på xhosa-språket konstaterar: "jag är, för att vi är". Stämmer det också att "jag tror, för att vi tror"? Gud själv skapar tron, men kunde min tro vara svaret på mina gudföräldrars, gammelfarfars eller farbror Peters böner?

Korset behöver båda bjälkarna för att det ska vara ett kors. Vår tro behöver gott sällskap och gärningar för att vara levande. Å andra sidan behöver våra goda gärningar ström och styrka från en personlig tro. Korset påminner oss om Jesus och Guds kärlek. På samma gång bjuder det oss att arbeta för att möjliggöra en bättre värld.

Korstecknet, den "synliga bönen" den de kristna använder, ber om välsignelse för tankarna i vårt huvud, känslorna i vårt hjärta och arbetet vi gör med våra händer. Man kan göra det när och var som helst. Jag tror att Guds kärlek hör till alla, att budskapet om Jesus förändrar människor och världen – och att vi tillsammans kan åstadkomma under. Hur är det med dig?

Vi ska be tillsammans genom att göra korstecken.

I Faderns...och Sonens...och den Helige Andes namn. Amen.

Katinka Käyhkö, förde detta missionär i Venezuela

